

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.372 van 1 april 2011
in de zaak A. 199.489/XIV-32.928**

In zake : Arbi ZARMAEV
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Paul Bekaert
 kantoor houdend te 8700 Tielt
 Hoogstraat 34
 bij wie woonplaats wordt gekozen
 eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Thomas Gillis
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Vlaanderenstraat 78

 tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
 van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 14 maart 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de minister van Justitie van 8 maart 2011 tot uitlevering van de verzoeker aan de regering van Rusland.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 maart 2011.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Paul Bekaert en advocaat Thomas Gillis, die verschijnen voor de verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker bezit de Russische nationaliteit. Hij was actief in de Tsjetsjeense oorlog. Tijdens de tweede oorlog aldaar bezat hij de graad van commandant.

Hij wordt op 30 juli 2009 door de onderzoeksrechter te Brugge aangehouden wegens diefstal met geweld en bedreigingen en verboden wapendracht. De correctionele rechtbank te Brugge veroordeelt hem op 5 januari 2010 tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden.

De verzoeker had eerder een valse identiteit aangenomen, namelijk Bislan Mamujev. Onder deze naam heeft hij asiel aangevraagd. Op 14 april 2005 wordt hij als politiek vluchteling erkend. Wegens deze identiteitsfraude wordt zijn vluchtelingenstatus op 2 september 2009 ingetrokken. Het beroep tegen deze beslissing wordt op 30 september 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Onder zijn echte identiteit dient hij een tweede asielverzoek in dat leidt tot de beslissing van 3 december 2009 tot “weigering tot inoverweging-name”. Deze beslissing wordt ingetrokken en vervangen door een nieuwe gelijkkluidende beslissing van 17 december 2009. Bij arrest nr. 38.917 van 19 februari 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenzaken zijn hoger beroep tegen deze beslissing.

Op 27 augustus 2009 levert de procureur van Nadterechnyi, district van de Tsjetsjeense republiek Rusland, een aanhoudingsmandaat af voor feiten die zich voordeden op 9 mei 2001.

Op 31 augustus 2009 vraagt de Russische Federatie aan België de uitlevering van de verzoeker wegens de volgende misdrijven:

- A. Mededader aan moord op LABZANOV KV. (inbreuk op artikel 33 lid en 105 lid 1 van het Strafwetboek van de Russische Federatie).
- B. Illegale aanschaf, opslag, transport en het onder zich houden van vuurwapens met voorbedachten rade (inbreuk op artikel 222 van het Strafwetboek van de Russische Federatie)

De verzoeker wordt voorlopig aangehouden door de onderzoeksrechter te Brugge op 11 september 2009. Op 20 oktober 2009 verklaart de Raadkamer te Brugge het Russische aanhoudingsmandaat uitvoerbaar. Deze beslissing wordt op 3 november 2009 door de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent bevestigd.

Op 12 januari 2010 verleent de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van beroep te Gent aan de regering een negatief advies omtrent de uitlevering van de verzoeker:

“Naar de beoordeling van het Hof, Kamer van Inbeschuldigingstelling, dient een negatief advies verleend voor de uitlevering;

Vooreerst wordt er door de Staat die de uitlevering vraagt geen afdoende uitleg gegeven nopens het grote tijdsverschil tussen de voorgestelde gepleegde feiten op 09 januari 2001, daarna de internationale seining op 27 augustus 2007 en dan de vraag tot uitlevering op 31 augustus 2009, zijnde dus 8 jaar na de voorgestelde gepleegde feiten;

Vervolgens krijgt de aangezocht Staat België in de vraag tot uitlevering van 31 augustus 2009 geen coherente voorstelling van de betrokkene ten laste gelegde feiten en wordt geen afdoende uitleg gegeven nopens enige link tussen de betrokkene en de hem ten laste gelegde feiten.

Tenslotte worden de in beide brieven van 31 augustus 2009 vermelde garanties

van het kunnen genieten van alle mogelijke verdedigingsmogelijkheden, onder andere van advocaten hulp, het niet worden onderworpen aan martelpraktijken noch wrede, onmenselijke, kleinerende straffen overeenkomstig de normen van het internationaal recht, tegen gesproken door de door betrokkene neergelegde stukken. Zo kan onder andere verwezen worden naar de neergelegde rapporten van de internationale erkende instanties Human Rights Watch en International Helsinki Federation For Human Rights inzake onder meer de vastgestelde situaties in Rusland. Tevens verwijst het Hof, Kamer van Inbeschuldigingstelling, terzake naar de 2 neergelegde arresten, van het Europees Hof van de Rechten van de Mens van 12 april 2005 en 18 april 2007 in zaken gevoerd tegen Rusland.”.

Op 8 maart 2011 neemt de minister van Justitie het thans bestreden besluit dat luidt als volgt:

“Gezien de diplomatieke nota dd. 19.10.2009 (nr. 84/ko) van de ambassade van de Russische Federatie te Brussel waarmee het uitleveringsverzoek werd verzonden. Gezien tevens de diplomatieke nota dd. 28.12.2009 (nr. 135/ko) en de brief dd. 23.12.2009 (ref. N 81/3-543-07) van het Parket-generaal van de Russische Republiek houdende het uitleveringsverzoek met betrekking tot de Russische onderdaan ZARMAEV Arbi Alikovitch, geboren te Gvardeyskoye (Tsjetsjeense Republiek) op 05.01.1972, alias MAMUJEV Bislan (°07.07.1979, Grosny) alias CHERTOYEV Arbi (°05.01.1972).

Gezien de daarbij overgelegde stukken, in het bijzonder het aanhoudingsbevel dd. 27.08.2001 van de Procureur van het district Nadterechnyl van de Tsjetsjeense Republiek – Rusland. Deze titel werd uitgevaardigd wegens feiten die naar Belgisch recht omschreven zijn als mededaderschap aan moord en illegale aanschaf, opslag, transport en het onder zich houden van vuurwapens met voorbedachten rade. Deze feiten werden gepleegd tussen april en 9 mei 2001 te Gvardeyskoye, regio Nadteretchnoye, Tsjetsjeense Republiek;

De opgeëiste persoon bracht in april 2001 in het dorp Gvardeyskoye een pistool en munitie naar mevrouw V.G. Doukayeva, Zij diende dit wapen bij te houden. Deze laatste had een problematische relatie met het slachtoffer Labasanov. De opgeëiste persoon leerde Doukayeva met het vuurwapen omgaan. Zarmaev bewerkte Doukayeva om Labasanov, die had aangegeven niet met Doukayeva te willen huwen, te doden. Op 9 mei 2001 omstreeks 21u. schoot Doukayeva in het bijzijn van Zarmaev, Labasanov op straat dood. Na de feiten gaf zij het wapen aan Ch. Elmourzaev.

Gelet op het Europees Uitleveringsverdrag van 13 december 1957;

Gelet op de uitleveringswetten van 1 oktober 1833 en van 15 maart 1874;

Gezien het ongunstig advies uitgebracht door de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent op 8 januari 2010;

1. Voorwaarden met betrekking tot de opgeëiste persoon (nationaliteit, asiel)

Overwegende dat de opgeëiste persoon niet de Belgische nationaliteit bezit;

Overwegende dat de opgeëiste persoon twee maal asiel heeft aangevraagd;

- De opgeëiste persoon deed op 13.02.2002 onder de naam Mamujev BISLAN (°07.07.1979, Grosny) voor het eerst een verzoek tot erkenning als asielzoeker en werd op 14.04.2005 als politiek vluchteling erkend. Omwille van de identiteitsfraude werd de vluchtelingenstatus op 02.09.2009 echter ingetrokken. Het beroep tegen deze beslissing werd op 30.09.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

- Gelet tevens op de asielaanvraag die Arbi ZARMAEV (°05.01.1972, Gyardeyskoye) op 28.10.2009 onder zijn ware identiteit heeft ingediend en de beslissing tot 'weigering tot inoverwegingname' van deze aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 03.12.2009. Deze beslissing werd ingetrokken en vervangen door een nieuwe gelijklopende beslissing dd. 17.12.2009. Bij arrest nr. 38.918 van 19.02.2010 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het hoger beroep tegen voornoemde beslissing.

De opgeëiste persoon is dus geen asielzoeker zodat artikel 33 van het VN Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 niet van toepassing is;

2. De dubbele strafbaarheid en de dubbele vervolgbaarheid (verjaring)

Overwegende dat de feiten zowel naar Russisch als naar Belgisch recht strafbaar zijn gesteld, nl. als deelneming, zijnde mededaderschap aan moord (artikelen 66, 392, 393 en 394 Strafwetboek) en inbreuken op de wapenwet (Wet 3 januari 1933 en wet 8 juni 2006) en dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 2.1 van voornoemde uitleveringsovereenkomst;

Overwegende dat de verjaring van de strafvordering noch naar Russisch, noch naar Belgisch recht is bereikt voor wat de feiten betreft die gekwalificeerd zijn als deelneming (mededaderschap) aan moord; dat echter de feiten die als inbreuken op de wapenwetgeving gekwalificeerd moeten worden naar Belgisch recht wel verjaard zijn.

3. Het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling en de daarin opgenomen weigeringsgronden

Aangezien het ongunstige advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent dd. 8 januari 2010 op de volgende motieven berust:

3.1. Het grote tijdsverschil tussen het tijdstip van de strafbare feiten (april – 9 mei 2001, en dus niet 9 januari 2001, zoals verkeerdelijk aangegeven in het advies) enerzijds en de internationale signalering van 27 augustus 2009 en het uitleveringsverzoek (28 oktober 2009, datum van de aanvankelijke diplomatieke nota van de Russische Ambassade te Brussel waarmee het originele uitleveringsverzoek werd verzonden en dus niet 31 augustus 2009 zoals verkeerdelijk aangegeven in het advies) anderzijds en het gebrek aan afdoende uitleg voor dit tijdsverloop;

3.2. Het gebrek aan een coherente voorstelling van de aan de opgeëiste persoon ten laste gelegde feiten en het verband tussen deze feiten en de opgeëiste persoon;

3.3. Het gebrek aan afdoende garanties op het vlak van de mensenrechten zoals het recht op verdediging en het verbod op foltering en onmenselijke en vernederende straffen en behandelingen, dit gelet op rapporten van mensenrechtenorganisaties over de problematische mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië en de arresten van 12 mei 2005 en 18 april 2007 van het EHRM n.a.v. tegen Rusland ingediende klachten.

Overwegende dat over deze drie motieven de volgende opmerkingen dienen gemaakt:

3.1. Het grote tijdsverschil tussen de het tijdstip waarop de strafbare feiten werden gepleegd en de Interpol signalering enerzijds en het uitleveringsverzoek anderzijds

Overwegende dat het grote tijdsverschil tussen het tijdstip waarop de strafbare feiten werden gepleegd (2001) enerzijds en de internationale signalering van de verdachte en het uitleveringsverzoek (2009) anderzijds, net als in talloze andere gevallen, daarenboven ook deze waarin België zelf om de over- of uitlevering van een gezochte verdachte of veroordeelde verzoekt, slechts het gevolg is van de evidente ontvluchting van de opgeëiste persoon. De opgeëiste persoon heeft bij zijn vlucht gebruik gemaakt van valse identiteiten. In België verwierf hij onder de naam

Mamujev Bislan (°07.07.1979, Grosny) asiel en beschikte hij over een Belgisch paspoort met nummer A188412, dat op 12.06.2007 werd afgeleverd. Naar aanleiding van op 9 december 2008 in Oostende gepleegde feiten, kwam 'Mamujev Bislan' in beeld. Deze toevallige aanhouding leidde tot de ontdekking van de diens ware identiteit. Het is niet uitzonderlijk dat de zoektocht naar een ontvluchte verdachte of veroordeelde zeer veel tijd in beslag neemt, vooral wanneer de ontvluchte persoon maatregelen neemt om zijn identiteit en verblijfplaats te maskeren. De opgeëiste persoon werd wegens de Belgische feiten op 2 januari 2010 door de correctionele rechtbank van Brugge tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden veroordeeld. Deze straf werd tussen 29 juli 2009 en 20 januari 2011 ten uitvoer gelegd.

Dit tijdsverloop is bovendien geen in de uitleveringsovereenkomst of in de uitleveringswet opgenomen weigeringsgrond voor de uitlevering. Het tijdsverloop tussen het moment waarop de (laatste) strafbare feiten die het voorwerp van het uitleveringsverzoek uitmaken en de daarna ondernomen vervolgings- en opsporingshandelingen, is slechts relevant ten behoeve van de beoordeling van de verjaring van de strafvordering, die wel een door het toepasselijke uitleveringsverdrag voorziene weigeringsgrond is (zie artikel 10 Europees uitleveringsverdrag, 13 december 1957 en het verklarend rapport op www.conventions.coe.int). De verjaring van de strafvordering is in deze zaak echter naar Russisch noch naar Belgisch recht bereikt, althans niet voor de als mededaderschap aan moord gekwalificeerde feiten. De Kamer van inbeschuldigingstelling in haar rol als semiadministratieve adviesverlener lijkt met deze redenering het criterium van de redelijke termijn op de uitleveringsprocedure zelf te hebben toegepast. Deze redenering berust op het foutieve uitgangspunt dat de in de aangezochte staat - België - gevoerde uitleveringsprocedure aan de criteria van artikel 6 EVRM zou onderworpen zijn. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (voortaan: EHRM) heeft echter zelf herhaaldelijk aangegeven dat de uitleveringsprocedure geen procedure is die beoogt "(...) de gegrondheid van een tegen hem (de verdachte of beklaagde persoon) ingestelde vervolging" te bepalen. Het citaat komt uit artikel 6§1, eerste zin. In dat verband valt bijvoorbeeld naar Al Moyad t. Duitsland, EHRM, 20 februari 2007, nr. 36865/03, overweging 93 te verwijzen. Deze zaak betrof een aan Duitsland gericht uitleveringsverzoek van de VSA. De klacht werd niet-ontvankelijk bevonden. Vanuit die vaststelling is het bijgevolg niet correct te stellen dat vanwege een vermeende overschrijding van de redelijke termijn een ongunstig advies met betrekking tot de uitlevering dient gegeven te worden. Dat het bijgevolg niet aan de aangezochte Belgische autoriteiten toekomt om de Russische onderzoeks- vervolgings- en opsporingsprocedures te evalueren (zie ook hieronder 3.2);

3.2. Het gebrek aan een coherente voorstelling van de aan de opgeëiste persoon ten laste gelegde feiten en het verband tussen deze feiten en de opgeëiste persoon

Overwegende dat het feitenrelaas zoals dat in de stukken tot staving van het uitleveringsverzoek is opgenomen, afdoende coherent voorkomt en dat het verband tussen de gepleegde feiten en de opgeëiste persoon eveneens afdoende duidelijk is. De opgeëiste persoon heeft een wapen en munitie die illegaal in zijn bezit was aan Zaira Vakhaevna Doukayev bezorgd, in eerste instantie om deze voor de autoriteiten te verbergen. Hij heeft deze dame en de situatie waarin zij zich in de geïncrimineerde periode bevond derwijze bewerkt dat zij Khisir Vakhaevitch Labasanov met het kwetsieuze wapen heeft gedood. De handelingen van de opgeëiste persoon waren van dien aard dat zonder deze de strafbare feiten, zoals zij zich hebben voorgedaan, zich niet zouden hebben kunnen voordoen.

Uit het uitleveringsverzoek, de stukken tot staving van dat verzoek, noch enige andere informatie kan afgeleid worden dat het feitenrelaas prima facie als

onsamenhangend naar voor komt. Het door de verzoekende staat verstrekt feitenrelaas laat toe de feiten in de tijd en de ruimte te situeren, hun strafbaarheid na te gaan met het oog op beoordeling van de dubbele strafbaarheid en de dubbele vervolgbaarheid. Voor de beoordeling van deze uitleveringsvoorwaarden wordt verwezen naar wat onder 2 is aangegeven. Het uitleveringsverzoek en de stukken tot staving daarvan voldoen aan de vereisten van artikel 12 van het Europees uitleveringsverdrag.

Het uitvaardigen van een aanhoudingsbevel steunt op aanwijzingen van schuld. Betrokkene wordt opgeëist met het oog op vervolging. In dit stadium is het strafrechtelijk vooronderzoek per definitie niet beëindigd en is evenmin de gegrondheid van de vervolging beoordeeld. De opgeëiste persoon zelf werd nog niet verhoord en geconfronteerd met de beschikbare bewijsmiddelen. Het is precies diens ontvluchting en het gebruik van valse identiteiten – die dit onmogelijk heeft gemaakt – zie hierboven en met betrekking tot de dreigende flagrante schending van artikel 6 EVRM in de Russische Republiek zie hieronder 3.3.

In zijn brief van 3 februari 2011 geeft Mtr. Bekaert aan dat de opgeëiste persoon niet eens voor de feiten verantwoordelijk kan zijn aangezien hij zich in die periode (april 2001) in Kazachstan zou bevonden hebben. Hiermee wordt een alibi aangebracht. Dit feitelijke gegeven waarvoor het uitleveringsdossier geen enkel element tot staving noch ontkrachting bevat, kan niet in het kader van de uitleveringsprocedure beoordeeld worden.

In de brief van 1 maart 2011 brengt Pax Christi Vlaanderen VZW aanvullende, deels nieuwe elementen aan die de gegrondheid van de strafvordering in vraag stellen. In die brief wordt aangegeven dat de opgeëiste persoon, toen nog commandant van een rebellengroep, zijn geboortedorp Ali-Yurt (in het Russisch: Gvardejskoje) in 2000 is ontvlucht. Dit nadat hij vernam dat de Russische militairen hem zochten en zouden executeren. Via kennissen in Grozny verwierf hij een paspoort op naam van Bislav Mamujev, Onder deze naam vluchtte hij eerst naar Kazachstan en vervolgens naar België.

De ten laste gelegde feiten zouden geen enkel verband houden met de opgeëiste persoon en daarenboven in de Tsjetsjeense samenleving 'onmogelijk' zijn. Een Tsjetsjeense vrouw, in casu Zaira Vakhaevna Doukayev zou nooit aan een buitenstaander (de opgeëiste persoon) gewag maken van haar (sexuele) relatie (in casu met Khisir Vakhaevitch Labasanov, het slachtoffer). Er is geen bewijs of en hoe de opgeëiste persoon aan een wapen zou zijn geraakt. Als gehuwde vader zou de opgeëiste persoon geen vrouw opdragen om een man te vermoorden, terwijl een gehuwde man nooit aan een andere vrouw beloften zou doen met haar te huwen.

Het onderzoek werd gevoerd door D. Mezhdov, die een oude bekende is van Zarmaev. Beide zaten vroeger op dezelfde school en 'vochten daar wel eens met elkaar', Mezhdov vocht ten tijde van de Tsjetsjeense oorlog aan de zijde van de Russen. De hele zaak is dus een persoonlijke afrekening vermengd met de mogelijkheid om een voormalige verzetsstrijder te liquideren,

Deze feitelijke gegevens berusten in de kern op de sociaal-culturele en religieuze context van de (Islamitische) Tsjetsjeense samenleving. Uit die context wordt rechtstreeks afgeleid dat de feiten, zoals ze zich mogelijk volgens de stukken van het Russische gerechtelijk vooronderzoek hebben voorgedaan, nooit hadden kunnen voordoen. De onmogelijkheid van het verhaal berust enkel op de Tsjetsjeense zeden. Deze veralgemenende conclusie kan niet geverifieerd worden in het raam van de beoordeling van het uitleveringsverzoek. Het is de bevoegde Russische gerechtelijke autoriteit die het waarheidsgehalte van de (strafbare) feiten zoals die zich al dan niet zouden hebben voorgedaan dient vast te stellen.

Dat de hele zaak in de kern op een persoonlijke afrekening neer komt wegens de vaststelling dat één persoon, onder de vele anderen die zich in 2001 en in 2009 over

deze zaak hebben gebogen, een jeugdkennis en oude tegenstander van de opgeëiste persoon was, is evenmin in dit kader te beoordelen. Wel blijkt uit het uitleveringsverzoek en de stukken tot staving daarvan dat de genaamde D. Mezhidov slechts één bij het onderzoek betrokken persoon was. De zaak werd immers door meerdere procureurs én onderzoeksrechters beoordeeld. Dit blijkt uit de vermeldingen in de stukken en hun ondertekening. Er kan in het stadium van het Russische gerechtelijk vooronderzoek om die reden moeilijk gewag worden gemaakt van een louter persoonlijke vervolging. Ten slotte zij opgemerkt dat, indien een oude schoolgenoot en latere tegenstander van de opgeëiste persoon had moeten weten dat de persoonlijke vervolging wegens 'onmogelijke' feiten al te doorzichtig is. De veronderstelde 'montage' van de feiten is vanuit de gegeven band tussen de onderzoeker en de verdachte in het licht van dezelfde sociaal-culturele achtergrond in vraag te stellen.

Het komt de Belgische autoriteiten ten slotte niet toe om in het kader van de uitleveringsprocedure de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de opgeëiste persoon te beoordelen noch de in de Verzoekende staat gevoerde procedure te beoordelen. Zie Cass., 16 maart 1971, Pas., I, 658; Cass., 22 april 1974, Pas., I, 853, alsook K.I. Bergen, 15 janvier 1991, J.L.M.B., 1992, 70; Cass., 8 september 1992, Arr. Cass., 1991-92, 1089 en cf. Cass., 29 augustus 1995, Arr. Cass., 1995, 718; Cass. 4 april 2000, Pas. 2000, 224 en Cass. 3 januari 2007, RDP, 2007, 622. Zie tevens H. BOSLY et D. VANDERMEERSCH, *Droit de la procédure pénale*, 4de druk, Brugge, La Charte, 2005, 1041. In dit verband dient, met verwijzing naar wat onder 3.1. is aangegeven, ook verwezen te worden naar de verhouding tussen de uitleveringsprocedure in de aangezochte staat en artikel 6 EVRM;

3.3. Vermeende schendingen van de rechten van de mens, m.n. artikel 3 en artikel 6 EVRM

De opgeëiste persoon gaf in zijn verweer, vooral het verweer dat in het kader van de adviesprocedure werd gevoerd, aan dat hij omwille van zijn verleden als commandant van een Tsjetsjeense rebellengroep in zijn geboorteplaats Ali-Yurt (Russisch: Gvardejskoje), eens uitgeleverd, het voorwerp zal uitmaken van ernstige mensenrechtenschendingen. In de eerste plaats dreigt hij onderworpen te worden aan foltering en dan wel onmenselijke of vernederende straffen of behandelingen. Ook een eerlijk proces zou hem worden ontzegd. Dit argument steunt op de onwaarachtigheid van de ten laste gelegde feiten. Over dit onderliggend argument volstaat het in dit onderdeel te verwijzen naar hetgeen onder 3.2 en in zeker mate ook 3.1 is aangegeven.

Dit mensenrechtenverweer onder artikel 2bis uitleveringswet (1874) wordt onderbouwd met twee uitspraken van het EHRM, een door het Verenigd Koninkrijk aan Rusland geweigerde uitlevering van een prominente Tsjetsjeense ex-rebellenleider en politicus en een reeks rapporten die meer in het algemeen de problematische mensenrechtensituatie in de noordelijke Kaukasus en in het bijzonder Tsjetsjenië betreffen.

Hoewel het EHRM meermaals heeft aangegeven dat rapporten van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties een klacht mede kunnen onderbouwen, heeft het Hof tevens aangegeven dat dergelijke rapporten op zich niet volstaan om tot een vaststelling van een schending van het EVRM te komen. Daartoe zijn ook specifieke, voor de zaak en de betrokken persoon, concrete elementen noodzakelijk die het bestaan van ernstige (risico's op) mensenrechtenschendingen aantonen. Hetzelfde geldt t.a.v. arresten van het EHRM, zelfs als deze betrekking hebben op gelijkaardige omstandigheden of personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden (cf. Cass., 29 juli 2008, P.08 0985/F1).

Rapporten en arresten van het EHRM dienen in hun tijdscontext te worden

gelezen, omdat de daarin omgenomen feitelijke omstandigheden waarop de vaststellingen en conclusies steunen, niet zondermeer toepasbaar zijn op de thans voorliggende doende kwestie.

De neergelegde arresten van het EHRM, Shamayev and 12 others v. Georgia and Russia, n° 36378/02, 14 april 2005 en EHRM, Chitayev and Chitayev v. Russia, n° 59334/00, 18 april 2007. In beide zaken werden bepaalde mensenrechtenschendingen vastgesteld. Beide zaken betroffen feiten die in 2000 (Shamayev) en in 2002 (Chitayev) hebben plaatsgevonden. De feiten in beide zaken, zeker in de zaak Chitayev houden verband met de omstandigheden waarin de tweede Tsjetsjeense oorlog is verlopen. De zaak Shamayev betrof ten aanzien van sommige personen een uitleveringssituatie (van Georgië aan Rusland).

De aangehaalde zaak Ahkmed Zakaev wiens uitlevering door het Verenigd Koninkrijk werd geweigerd sluit daarbij enigermate aan. Zakaev werd opgeëist wegens misdrijven die deze in 1995 en 1996 heeft gepleegd. Zakaev was / is een zeer prominente Tsjetsjeense vrijheidstrijder en (latere) politicus die na de Tsjetsjeense oorlogen ook erg actief was in de vredesonderhandelingen. Zijn achtergrond en activiteiten en vermeende misdrijven zijn in meerdere opzichten in het geheel niet te vergelijken met deze die op de voorliggende zaak aan bod komen. Zakaev is bovendien een in het Verenigd Koninkrijk erkend asielzoeker.

In zaken die telkens de uitlevering vanuit EU-lidstaten betrof, nl. Gasayev v. Spain, n° 48514/06, 17 februari 2009 en Chentiev & Ibragimov v. Slovakia, n° 519464/5 & n° 21022/08, 14 september 2010 heeft het EHRM de klachten onontvankelijk verklaard. Beide beslissingen betroffen door Rusland opgeëiste Tsjetsjeense verdachten. De omstandigheden van deze zaken sluiten nauw aan bij de hier te beoordelen zaak.

In beide zaken werd geoordeeld dat op grond van door Rusland verstrekte garanties met betrekking tot de naleving van de rechten van de mens, samen met een afdoende evaluatie van ernstige risico's op mensenrechtenschendingen die kunnen bestaan, geen aanleiding geven tot het vaststellen van schendingen in hoofde van de aangezochte staten.

Ten aanzien van de opgeëiste persoon Zarmaev heeft de Russische overheid garanties verstrekt die voldoen aan de door de arresten Gasayev en Chentiev & Ibragimov aangegeven criteria.

Middels de diplomatieke nota van 29 november 2010 (n° 187/ko) bood de Russische overheid deze garanties zoals gespecificeerd in de brief dd. 24 november 2010 (n° 87- 377-10) van het Russische Parket-generaal.

Deze garanties geven aan dat de opgeëiste persoon niet zal worden onderworpen aan de doodstraf, dat gedurende de voorlopige hechtenis en de eventuele strafuitvoering toegang zal worden verleend aan diplomatieke vertegenwoordigers om zonder aanwezigheid van derden, de omstandigheden waarin betrokkene verkeert te verifiëren en dat de detentie zal plaatsvinden in een instelling die voldoet aan de vereisten van het EVRM. Ten slotte is aangegeven dat de vervolging van de opgeëiste persoon niet op discriminatoire gronden wordt gevoerd.

Deze garantie, gecombineerd met wat onder 3.1. en 3.2 is uiteengezet en het gegeven dat overeenkomstig artikel 13 EVRM, betrokkene zeker in het stadium van het strafrechtelijk vooronderzoek waarin de zaak zich thans nog bevindt, over effectieve rechtsmiddelen, waaronder ook het individueel klachtrecht bij het EHRM gelet op het lidmaatschap van de Russische federatie bij het EVRM, beschikt, zijn geen concrete en specifieke redenen voorhanden om aan te nemen dat de opgeëiste persoon een ernstig risico loopt om in de verzoekende staat het voorwerp uit te maken van schendingen van de rechten van de mens.

In casu zijn de strafbare feiten waarvoor de uitlevering is verzocht te beoordelen als misdrijven van gemeen recht. Dit gegeven maakt deze feiten daarom niet bij

voorbaat 'onmogelijk' en / of een loutere drogreden om de opgeëiste persoon nadien wegens andere - uit het uitleveringsverzoek geheel niet blijkende - feiten te vervolgen. Het specialiteitsbeginsel (artikel 14 Europees uitleveringsverdrag) biedt een afdwingbare rechtsbescherming tegen willekeur. De vervolging kan zich immers niet uitstrekken tot andere strafbare feiten dan deze waarvoor de uitlevering uitdrukkelijk is toegestaan en die mutatis mutandis voordien uitdrukkelijk in het uitleveringsverzoek zijn opgenomen. Zelfs indien de opgeëiste persoon een lokaal commandant is geweest van het verzet ten tijde van de tweede Tsjetsjeense oorlog en hij om die reden onderworpen zou kunnen worden aan schendingen van met name artikel 3 en 6 - zoals deze in andere omstandigheden en t.a.v. andere personen door het EHRM zijn vastgesteld, is het op grond van alle beschikbare elementen niet aannemelijk dat de opgeëiste persoon omwille van dat verleden wordt 'gezocht'. Dat verleden valt geheel buiten het welomschreven bestek van het uitleveringsverzoek en de uitleveringsprocedure die naar aanleiding daarvan plaatsvindt.

In het bijzonder met betrekking tot artikel 6 EVRM dient nog toegevoegd dat, hoewel dit artikel op zich niet op de uitleveringsprocedure van toepassing is (zie hierboven 3.1 en 3.2.), een dreigende of voltooide flagrante schending van artikel 6 E.V.R.M, in de verzoekende staat wel een kwestie is die in de besluitvorming over de uitlevering moet worden betrokken. Het EHRM legt de lat voor een dergelijke weigeringsgrond echter hoog. Het moet gaan om een flagrante schending die daarenboven niet kan worden geredieerd d.m.v. een adequaat verhaal of rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM.

Overwegende dat één van de stukken tot staving van het uitleveringsverzoek een 'resolution' dd. 10 augustus 2009 is, die als formele onderzoekshandeling een gedeeltelijke schorsing van het strafrechtelijk vooronderzoek inhoudt. Voorafgaand aan deze procedurehandeling werd op 6 augustus 2009 een nieuwe detentietitel - een beschikking van de rechtbank van Nadterechnyi) ten aanzien van de opgeëiste persoon uitgevaardigd. Deze procedurehandelingen hebben tot doel de verdachte te confronteren met de bewijsmiddelen door deze hem formeel te betekenen. Het stuk bevat trouwens een door de verdachte in te vullen en te ondertekenen ontvangstbewijs. Precies de afwezigheid van de opgeëiste persoon heeft tot op heden de stipte naleving van deze procedurevoorschriften verhinderd. Uit deze stukken blijkt de grote zorg voor het tegensprekelijk karakter van het strafrechtelijk vooronderzoek dat de tegensprekelijke behandeling van de zaak ten gronde voorafgaat. Het is dus minstens aannemelijk dat ook in de fase van het onderzoek ten gronde, ter zitting, de rechten van verdediging op afdoende wijze gerespecteerd kunnen worden. De aanwezigheid van de opgeëiste persoon is van aard om de correcte toepassing van die rechten te waarborgen. Het uitleveringsverzoek beoogt de vervolging van feiten die nog het voorwerp uitmaken van een gerechtelijk vooronderzoek. Dit betekent dat binnen dat stadium en het eventuele daaropvolgende proces ten gronde, betrokkene over adequate rechtsmiddelen beschikt.

In verband met de problematische mensenrechtensituatie in de noordelijke Kaukasus in het algemeen en Tsjetsjenië in het bijzonder, dient ten slotte nog verwezen te worden naar de volgende aanvullende elementen.

De brief van 5 januari 2011 (ref. AG/OE/B028.2010) van Pax Christi Vlaanderen VZW aan de heer minister geeft aan dat de opgeëiste persoon als voormalig commandant van het Tsjetsjeense verzet tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog bewust onder de valse identiteit Bislan Mamujev asiel heeft aangevraagd, dit precies omwille van de vrees voor represailles. De brief vermeldt dat Zarmaev in 2001 asiel aanvraag en dit in 2002 verkreeg. Uit de stukken van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt echter dat de asielaanvraag van 13 februari 2002 dateert, terwijl de asielstatus op 14 april 2005 werd toegekend (zie

hierboven).

De brief verwijst voorts naar twee zaken (Chodorkowsky en Magnitsky) en twee rapporten, te weten een rapport van 16 december 2010 van het Europees Parlement met betrekking tot de zaak Magnitsky en het rapport van de parlementaire assemblee van de Raad van Europa van 22 juni 2010 over de mensenrechten in de Noord-Kaukasus. Beide zaken en rapporten illustreren de problematische toepassing van de rechten van de mens in Rusland.

Beide zaken zijn van een gans andere orde dan de zaak die het voorwerp uitmaakt van dit uitleveringsverzoek. Zowel de zaak Chodorkowsky als Magnitsky betreffen grootschalige financieel-economisch dossiers en corruptie binnen het Russische staatsapparaat en de Russische bedrijfswereld die onderling veel dwarsverbanden vertonen. Deze zaken houden objectief geen verband met de welomschreven zaak die hier aan de orde is, nl. deze met betrekking tot de heer Zarmaev. Uit de (internationaal) onderbouwde analyse van de mensenrechtenproblematiek die met deze twee in velerlei uitzonderlijke gerechtelijke dossiers gepaard ging of nog gaat kan bezwaarlijk worden afgeleid dat het Russische financieel-economische, politieke en gerechtelijke systeem van de Russische Federatie op het vlak van de rechten van de mens faalt en dat bijgevolg elke (straf)zaak op een wijze wordt of zal worden afgehandeld die flagrant in strijd is met de Russische wetgeving zelf en het EVRM. Het EVRM en in zijn concrete toepassingen door middel van het EHRM, legt zekere drempels om te komen tot een daadwerkelijke schending van in het EVRM opgenomen fundamentele rechten. Met betrekking tot artikel 6 EVRM heeft het EHRM bijvoorbeeld herhaaldelijk gewezen op de notie 'flagrante schending' van de totaliteit of één of meerdere van de rechten die onder de koepel van het recht op een eerlijk proces hun plaats vinden.

- In zijn brief dd. 3 februari 2011 verwijst raadsman Mtr. Paul Bekaert naar de parlementaire vraag van de heer volksvertegenwoordiger Wouter De Vriendt en het antwoord op deze vraag van de heer Minister van Buitenlandse Zaken Steven Vanackere (Vraag nr. 142, 31 januari 2011, 53ste zitting, QRVA, 018, 23-24). Deze vraag betrof de situatie van Tsjetsjenen in Rusland. In zijn antwoord verwees de heer Minister naar de veelvuldige mensenrechtenschendingen die zich in Tsjetsjenië voordoen. Deze parlementaire vraag en het antwoord daarop betreft de situatie in Tsjetsjenië in algemeen opzicht. Het is inderdaad zo dat het EHRM t.a.v. zeer frequent ernstige schendingen van de mensenrechten heeft vastgesteld. Ook nu nog betreft de meerderheid van de 'hangende' klachten voor het EHRM klachten tegen Rusland. Een deel daarvan betreft precies vermeende mensenrechtenschendingen in de noordelijke Kaukasus, waaronder Tsjetsjenië. Zoals hierboven aangegeven betreffen de veroordelingen en nog een deel van de klachten gebeurtenissen die zich tijdens de eerste of de tweede Tsjetsjeense oorlog hebben voorgedaan. Zoals hierboven eveneens is aangeduid, leiden niet alle klachten tot de vaststelling van schendingen van artikel 3 of 6 of andere artikelen van het EHRM. Met name in uitleveringssituaties heeft het EHRM klachten om substantiële redenen onontvankelijk verklaard. De Minister gaf echter aan dat "President Medvedev (...) deze mensenrechtenschendingen herhaaldelijk (heeft) veroordeeld". Dit gegeven wijst erop dat sinds de Tsjetsjeense oorlogen, nu zo'n tien jaar geleden, inspanningen worden geleverd om de instabiliteit en daaruit voortvloeiende mensenrechtenschendingen terug te dringen.

4. De vermeende reis van de opgeëiste persoon naar Tsjetsjenië in 2007

Gelet ook tevens op de brief dd. 2 maart 2010 van de heer Procureur-generaal te Gent waarmee een kopie van het Belgische paspoort van de opgeëiste persoon werd verzonden. Dit paspoort met nummer A188412 werd afgeleverd op 11.06.2007 en stond op naam van Mamujev Bislan, de door opgeëiste persoon gebruikte valse identiteit. Het paspoort was geldig tot 11.06.2009. Uit dit schrijven, met verwijzing

naar de bijgevoegde kopie, bleek dat de opgeëiste persoon tussen 30 augustus 2007 en 9 september 2007 "(...) nog afreisde naar Tsjetsjenië." De kopie van één van de pagina's van het paspoort vertoont inderdaad een in- en uitreisstempel op deze twee data. Op 10 maart 2010 bezorgde het Parket-generaal te Gent de Minister van Justitie echter een brief gedateerd op 13 januari 2010 van Mtr. Thomas Gillis. Deze brief verwijst naar voornoemde brief dd. 2 maart 2010 van het Parket-generaal, waardoor de dagtekening van de brief van Mtr. Gillis foutief was. De juiste datum van de brief van Mtr. Gillis is 10 maart 2010 zoals aangegeven in het faxbericht van Mtr. Gillis van 13 april 2010. In zijn schrijven van 10 maart 2010 merkt Mtr. Gillis op dat de in- en uitreisstempels in bewust paspoort van de Poolse autoriteiten afkomstig zijn. Dat blijkt duidelijk uit de vermeldingen op de stempelafdrukken. De opgeëiste persoon zou zeker niet naar Tsjetsjenie zijn teruggereisd maar daarentegen "(...) een aantal maal naar vrienden in Oekraïne (...)" hebben gereisd, en dit via Polen.

Overwegende dat de in het bewuste paspoort aangebrachte stempels inderdaad onmiskenbaar Poolse stempels zijn - zij vertonen trouwens het symbool van de Europese Unie. Dat deze stempels bijgevolg niet bewijzen dat de opgeëiste persoon naar Tsjetsjenië zou hebben gereisd. De stempels tonen alleen aan dat de opgeëiste persoon tussen 30 augustus 2007 en 9 september 2007 via Polen naar andere bestemmingen is gereisd. Tegelijk is er ook geen bewijs voorhanden dat dit Oekraïne of enige andere bestemming zou kunnen geweest zijn. Het paspoort en de daarin aangebrachte stempels is om deze reden niet relevant in het kader van de beoordeling van het uitleveringsverzoek. Het paspoort toont enkel aan dat de opgeëiste persoon, toen een erkend asielzoeker, onder een valse identiteit een Belgisch paspoort heeft verkregen (zie hierboven),

Overwegende bijgevolg dat niet is gebleken dat er ernstige en concrete risico's bestaan dat de persoon, indien hij wordt uitgeleverd, in de verzoekende Staat zal worden onderworpen aan een flagrante rechtsweigering of aan foltering of onmenselijke en ontorende behandeling;

Overwegende dat uit geen enkel concreet en actueel gegeven is gebleken dat het verzoek tot uitlevering dat op een misdrijf van gemeen recht berust, is ingegeven om de opgeëiste persoon wegens zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit of zijn politieke gezindheid te vervolgen of te straffen, noch dat zijn positie om een van deze redenen ongunstig dreigt te worden beïnvloed;

Overwegende dat de feiten geen politiek misdrijf of een daarmee samenhangend misdrijf uitmaken;

Overwegende bijgevolg dat aan de voorwaarden en de formaliteiten inzake de uitlevering is voldaan,

Besluit

Artikel 1 De uitlevering van ZARMAEV Arbi, alias MAMUJEV Bislan, alias CHERTOYEV Arbi, wordt aan de regering van Rusland toegestaan wegens de feiten op grond waarvan de uitlevering is verzocht voor zover gekwalificeerd als deelneming (mededaderschap) aan moord. De uitlevering wordt geweigerd voor de feiten die als inbreuken op de wapenwetgeving zijn gekwalificeerd wegens de verjaring van de strafvordering ten aanzien van deze.

(...).".

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

5. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5.1. De verzoeker roept in een eerste middel de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen in combinatie met artikel 3 van het EVRM. Hij ontwikkelt zijn middel als volgt:

“De bestreden beslissing houdt helemaal geen rekening met de slechte reputatie van de Russische federatie op het gebied van mensenrechten en in het bijzonder wat betreft de wijdverspreide folteringen en verdwijningen die worden begaan door de Russische autoriteiten ten aanzien van gewezen Tsjetsjeense rebellen-strijders.

Dat nochtans aan de hand van recente, onafhankelijke en voor iedereen (dus ook voor de Minister van Justitie) gemakkelijk toegankelijke bronnen kan worden aangetoond dat de Russische overheden een allesbehalve vlekkeloze reputatie bezitten op het vlak van het respecteren van de mensenrechten in het algemeen en van de mensenrechten van Tsjetsjeense rebellen-strijders in het bijzonder. Dat Rusland reeds diverse keren door het EHRM werd veroordeeld wegens schending van de mensenrechten. (zie supra onder punt 4)

Dat artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming, is van openbare orde, laat geen enkele uitzondering toe en staat dus ook volledig los van het gedrag van de persoon in kwestie.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in gevallen van uitwijzing en uitlevering geoordeeld dat de aangezochte lidstaten rekening moeten houden met de eisen van art. 3 EVRM, omdat een uitwijzing of uitlevering naar een land waar een persoon folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen riskeert te ondergaan, de verantwoordelijkheid van deze lidstaat met zich mee kan brengen in het licht van het artikel 3 EVRM wanneer een schending wordt vastgesteld van het

artikel voor het Hof.

Het Europees Hof vereist in het algemeen dat een "ernstig en reëel" risico moet worden aangetoond door de klager.

Er wordt ook rekening gehouden met de houding van de uitwijzende staat en hecht het hof belang aan de kennis en de deskundigheid van de nationale immigratiediensten. Zowel in de zaak Cruz Varas and Others v. Sweden (1991) als in de zaak Vilvarajah and Others v. United Kingdom (1991) hecht het Hof veel belang aan dit element. In de zaak Cruz Varas and Others v. Sweden benadrukt het Hof dat de Zweedse overheden veel ervaring hebben met Chileense vluchtelingen en de situatie van de asielzoekers dan ook goed kunnen inschatten. Zo heeft de Zweedse overheid contact opgenomen met een Chileense mensenrechtenorganisatie, die beweert dat Cruz Varas nooit politiek actief is geweest. In het arrest Vilvarajah and Others v. United Kingdom prijst het Hof de deskundigheid van dossiers van Sri Lankaanse vluchtelingen en het feit dat elk dossier individueel wordt onderzocht.

In tegenstelling tot deze voormelde zaken is verweerder helemaal niet overgegaan tot een individueel onderzoek van het geval van verzoeker, omdat na het uitleveringsverzoek van de Russische overheden, de FOD Binnenlandse Zaken - Algemene Directie Vreemdelingenzaken heeft geweigerd de nieuwe asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen, niettegenstaande het feit dat dit uitleveringsverzoek een nieuw element uitmaakt in de zin van art. 51/8 van de wet van 15 december 1980.

Er werd geen bijkomend onderzoek gedaan naar het vaststellen van het risico op politieke vervolging door verzoeker in geval van uitlevering aan de Russische Federatie, net zomin als enig onderzoek werd gedaan naar de soort behandeling die verzoeker zal ondergaan indien hij zou worden teruggestuurd naar de Russische Federatie.

Nochtans kan niet ernstig betwist worden dat conculant aanvankelijk wel degelijk erkend werd als politiek vluchteling door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en dat deze status naderhand op zuiver formele gronden op 02.09.2009 ingetrokken had omdat verzoeker een valse naam had aangenomen bij zijn aanvraag.

Een eerder uitleveringsverzoek in 2007 was trouwens omwille van die toenmalige status als politiek vluchteling afgewezen.

Verweerder is hierin duidelijk tekort geschoten door de bestreden beslissing helemaal niet afdoende te motiveren ten aanzien van een mogelijke schending van art. 3 van het EVRM, dit terwijl het nochtans algemeen geweten is dat de Russische Federatie een slechte reputatie heeft op het gebied van de mensenrechten en in het bijzonder op het respecteren van de mensenrechten van Tsjetsjeense rebellen-strijders die gevangen werden genomen.

De in de bestreden beslissing opgegeven motieven moeten juist zijn. Een beslissing die gemotiveerd is door feiten die materieel niet juist zijn, moet worden vernietigd.

In casu is de feitelijke uiteenzetting van verweerder omtrent de toestand van de mensenrechten in Rusland en Tsjetsjenië onjuist naar de feiten toe.

Ten tweede heeft verweerder het ongunstig advies dd. 12.01.2010 van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent niet gevolgd zonder dat hij op afdoende wijze duidelijk motiveerde waarom hij meent de argumenten waarop het advies steunt niet te moeten volgen. Afwijken van een dergelijk ongunstig advies is maar mogelijk, indien de overheid over wettige motieven beschikt om van het advies af te wijken - quod non in casu. Uit de formele motivering van het bestreden besluit moet blijken op grond van welke precieze juiste en pertinente motieven hij afwijkt van het advies. Dit is in casu geenzins het geval, te meer men steunt op onjuiste feiten.

Normaliter volgt de overheid een dergelijk advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling. Er is geen enkele reden waarom verweerder het ongunstig advies nu niet zou volgen. De weerlegging van het advies is niet voldoende. Verweerder dient zich te steunen op juiste en pertinente motieven, hetgeen zoals gezegd niet het geval is.

Concreet verwijst verzoeker naar de hiernavolgende bronnen waaruit blijkt dat verzoeker in geval van uitlevering een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zal lijden nu zijn leven in het gevaar zal zijn en de kans dat hij blootgesteld zal worden aan folteringen meer dan reëel is:

- het verslag van Human Rights Watch van 13.11.2006 naar aanleiding van de 37ste bijeenkomst van het United Nations Committee Against Torture, waarin werd geconcludeerd dat de "forced disappearances" in Tsjetsjenië dermate wijdverspreid zijn en systematisch gebeuren dat ze een misdaad tegen de menselijkheid uitmaken.

- het verslag "Unofficial places of detention in the Chechen Republic" van 1.05.2006 van de International Helsinki Federation for Human Rights, adviesorganisatie bij de Raad van Europa.

- het arrest dd. 12.04.2005 van het EHRM in de zaak SHAMAYEV en 12 anderen / Georgië en Rusland, waarbij Rusland werd veroordeeld voor een schending van art. 38§1 van het EVRM wegens weigering medewerking aan het EHRM, zowel op het niveau van toegang tot de rechtsonderhorigen-betrokken personen in de procedure in kwestie- als op het niveau van medewerking aan het Hof met het oog op de waarheidsvinding.

- het arrest dd. 08.01.2007 van het EHRM in de zaak Adam en Arbi CHITAYEV/ Rusland, waarbij Rusland veroordeeld werd wegens foltering tijdens de detentie en wegens een gebrek aan "proper investigation of their allegations".

- het arrest dd. 13.11.2003 van London's Bow Street Magistrates Court inzake Akhmed ZAKAEV/ Rusland. Akhmed ZAKAEV is op heden, in ballingschap in Londen, minister van Buitenlandse Zaken van de Tsjetsjeense onafhankelijkheids-regering. In voormeld baanbrekend arrest inzake uitlevering van gewezen Tsjetsjeense militairen-rebellen geeft de Voorzitter een drieledige motivering waarom de uitlevering van ZAKAEV zou indruisen tegen de toepasselijke Engelse wetgeving terzake:

- hij verwijst naar de bevindingen van de Raad van Europa, in het bijzonder het Anti-Torture Committee, nl. "that there is a continue resort to torture and other forms of ill treatment by members of Law Enforcement Agencies and Federal Forces operating in the Chechen Republic." Daarbij wordt onder andere verwezen ter illustratie naar de dood van twee Tsjetsjenen in de gevangenis kort na een veroordeling.
- ten tweede wijst hij op "the delay in arrest": er werd verzocht om ZAKAEV's uitlevering omwille van feiten gepleegd tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, zijn uitlevering werd echter maar gevraagd via Interpol op 25.10.2002 (niet toevallig twee dagen na het drama in het Nord-Ost theater in Moskou waarbij 168 doden vielen)
- ten slotte wijst hij op "the delay in investigation and preparation of the Prosecution's case", emet name het feit dat 8 jaar na de beweerde feiten die ZAKAEV ten laste werden gelegd, er geen redelijke samenvatting van de bewijslast kon worden voorgelegd aan de aangezochte staat

Verzoeker verwijst tevens naar een schrijven dd. 06.01.2010 van Ilias ACHMADOV, voormalig lid van de Tsjetsjeense regering onder president MASCHADOV en spreekbuis vanuit ballingschap in de Verenigde Staten van de Tsjetsjeense onafhankelijke regering en de Tsjetsjeense zaak as such voor internationale instellingen (VN Europees Parlement, US Congress en NGO's) (stuk

12) alsook naar een schrijven dd. 23.12.2009 van Achmed ZACHAEV, Minister van Buitenlandse Zaken in de Tsjetsjeense onafhankelijkheidsregering in ballingschap. (stuk 11) Beiden bevestigen uitdrukkelijk dat verzoeker in geval van uitlevering aan de Russische Federatie weinig kans op overleven heeft.

Ook Amnesty International, Pax Christie en de Europese Parlementsleden Heidi Hautala en Bart Staes benadrukken het reële gevaar in hoofde van verzoeker om in geval van uitlevering blootgesteld te worden aan foltering, onmenselijke en vernederende behandelingen (stukken 13-16 en 19)

Al deze informatie die duidt op systematische mensenrechtenschendingen van gevangengenomen Tsjetsjeense rebellen-strijders is toegankelijk voor het publiek via het Internet of werd rechtstreeks aan de Minister van Justitie meegedeeld (stukken 13-16 en 19), zodat het dus om elementen gaat waar verweerder kennis van moest hebben.

De bestreden beslissing houdt echter helemaal geen rekening met dit risico voor verzoeker om onmenselijke en vernederende behandelingen en zelfs folteringen te ondergaan wanneer hij wordt uitgeleverd aan de Russische Federatie, wat een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in combinatie met artikel 3 van het EVRM.

Niettegenstaande de verschillende publiek toegankelijke bronnen aantonen dat er sprake is van wijdverspreide mensenrechtenschendingen in de vorm van mishandelingen en het ontzeggen van basisrechten aan de gevangenen in detentie (zie supra), heeft de bestreden beslissing dit risico op schending van artikel 3 EVRM niet heeft beoordeeld of geëvalueerd.

Het herhaalde uitleveringsverzoek van de Russische overheden toont echter aan dat zij er zeker op gebrand zijn om verzoeker in handen te krijgen, wat voor verzoeker zijn vrees nog verhoogt om onmenselijke en vernederende behandelingen en foltering te ondergaan eens hij in hun handen zou terechtkomen.

De "garantie" gegeven door de Russische overheid betekent vanzelfsprekend niets. Verweerder laat na te kijken naar de daden van de Russische overheid en laat zich verblinden door hun woorden - die zoals de praktijk reeds talloze keren heeft aangetoond nietszeggend zijn. De folteringen, verdwijningen, executies zijn tot op vandaag schering en inslag. Dit blijkt duidelijk uit de door verzoeker neergelegde stukken. De Russische overheid biedt in werkelijkheid en in de dagdagelijkse realiteit geen enkele garantie. Dit wordt trouwens bevestigd door de ontelbare klachten die met de regelmaat van de klok worden ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en die herhaaldelijk tot veroordelingen van Rusland hebben geleid/leiden.

Ook het feit dat de Russische president Medvedev publiekelijk de schending van de mensenrechten veroordeelt, is nietszeggend. Het gaat hier duidelijk om verklaringen voor de tribune. In de praktijk spreken zijn daden zijn woorden tegen. Het feit dat hij publiekelijk zijn afkeuring voor dergelijke schendingen laat blijken, biedt geen enkele garantie dat de mensenrechten in hoofde van verzoeker bij een uitlevering aan Rusland niet flagrant geschonden zullen worden.

Gelet op voorgaande elementen moet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing daarom een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in combinatie met artikel 3 van het EVRM.”.

Beoordeling

5.2. De verzoeker voert in zijn eerste middel in essentie aan dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de slechte reputatie van Rusland op het vlak van de rechten gegarandeerd door artikel 3 EVRM; dat de verwerende partij niet overging tot een individueel onderzoek van de toestand van de verzoeker wat betreft de eerbiediging van artikel 3 EVRM hoewel hij destijds in België als politiek vluchteling werd erkend en dat de situatie van de mensenrechten in Rusland en Tsjetsjenië onjuist werd voorgesteld, dat het negatief advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van beroep te Gent niet met juiste en pertinente motieven werd weerlegd en dat de door de Russische overheid verstrekte waarborgen niets betekenen. Dit alles maakt een schending uit van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet in combinatie met artikel 3 EVRM.

Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van de slechte reputatie van Rusland op het vlak van de eerbiediging van de mensenrechten. De verwerende partij heeft, wat betreft het risico dat de verzoeker loopt op politieke vervolging, overwogen dat de strafbare daden waarvoor de uitlevering is verzocht, misdrijven van gemeen recht zijn en dat het “specialiteitsbeginsel” (artikel 14 van het Europees Uitleveringsverdrag) een afdwingbare rechtsbescherming tegen willekeur inhoudt: de vervolging kan zich niet uitstrekken tot andere strafbare feiten dan deze waarvoor de uitlevering uitdrukkelijk is toegestaan en die uitdrukkelijk in het uitleveringsverzoek zijn opgenomen.

De bestreden beslissing stelt verder dat “zelfs indien de opgeëiste persoon een lokaal commandant is geweest van het verzet ten tijde van de tweede Tsjetsjeense oorlog en hij om die reden onderworpen zou kunnen worden aan schendingen van met name artikel 3 en 6 ... het op grond van alle beschikbare elementen niet aannemelijk (is) dat de opgeëiste persoon omwille van dat verleden wordt “gezocht”. Dat verleden valt geheel buiten het welomschreven bestek van het uitleveringsverzoek en de uitleveringsprocedure die naar aanleiding daarvan plaatsvindt”.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid melding gemaakt van het door de verzoeker aangevoerd verweer, met name van twee arresten van het EHRM in de zaken SHAMAYEV en CHITAYEV, van de zaak ZAKAEV (wiens uitlevering werd geweigerd door het Verenigd Koninkrijk) en van een reeks rapporten over de mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus.

Aangaande de arresten van het Europees Hof en de houding van het Verenigd Koninkrijk wordt in hoofdzaak opgemerkt dat deze niet vergelijkbaar zijn met de onderhavige zaak omdat het feiten betreft die zich afspeelden in 2000 en 2002 en die verband hielden met de tweede Tsjetsjeense oorlog; in het geval van ZAKAEV betrof het een prominent vrijheidsstrijder die in het Verenigd Koninkrijk als asielzoeker is erkend.

Wat betreft de rapporten van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties stelt de verwerende partij vooreerst dat het Europees Hof meermaals heeft aangegeven dat dergelijke rapporten “op zich” niet volstaan om tot een vaststelling van een schending van het EVRM te komen, maar dat er specifieke voor de zaak en de betrokken persoon concrete elementen noodzakelijk zijn, enerzijds, en dat deze rapporten dienen te worden gelezen in hun tijdscontext, anderzijds. Voorts verwijst zij naar een brief van Pax Christi Vlaanderen die op zijn beurt verwijst naar twee zaken en twee rapporten, waarvan wordt gesteld dat deze van een gans andere orde zijn dan de zaak die het voorwerp uitmaakt van het uitleveringsverzoek. Zij stelt dat “uit de (internationaal) onderbouwde analyse van de mensenrechtenproblematiek die met deze twee in velerlei uitzonderlijke gerechtelijke dossiers gepaard ging of nog gaat bezwaarlijk kan worden afgeleid dat het Russische financieel-economische, politieke en gerechtelijke systeem van de Russische federatie op het vlak van de mensenrechten faalt en dat bijgevolg elke (straf)zaak op een wijze wordt of zal afgehandeld worden die flagrant in strijd is met de Russische wetgeving zelf of met het EVRM”. In de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar de parlementaire vraag van volksvertegenwoordiger De Vriendt en het antwoord van de minister van Buitenlandse Zaken hierop. De verwerende partij overweegt dat de veelvuldige mensenrechtenschending, waarnaar de minister van Buitenlandse Zaken verwijst, veroordelingen en klachten betreffen die zich hebben voorgedaan

tijdens de eerste of de tweede Tsjetsjeense oorlog en dat niet alle klachten tot de vaststelling van schendingen van het EVRM leiden. De verwerende partij verwijst tenslotte naar de veroordeling van de mensenrechtenschendingen door president Medvedev.

De verzoeker stelt dat omtrent zijn persoonlijke situatie geen individueel onderzoek werd uitgevoerd wat betreft de eerbiediging van artikel 3 EVRM hoewel hij destijds wel, onder een valse naam, in België als politiek vluchteling werd erkend.

Uit de beslissing van 02 september 2009 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de vluchtelingenstatus van de verzoeker blijkt dat de verzoeker deze status verkreeg op basis van een totaal andere voorstelling van de feiten dan deze die hij later onder zijn werkelijke naam deed.

Naar deze beslissing en de latere procedures wordt uitdrukkelijk verwezen in de bestreden beslissing.

In het bestreden besluit worden ook de motieven van de Kamer van Inbeschuldigingstelling onderzocht wat betreft het grote tijdsverschil tussen het tijdstip waarop de strafbare feiten werden gepleegd en de Interpolsignalering, enerzijds, en het uitleveringsverzoek, anderzijds. Er wordt gewezen op het feit dat de verzoeker gedurende jaren onder een valse naam leefde.

Ook het gebrek aan coherente voorstelling van de feiten ten laste gelegd van de verzoeker en het verband tussen de feiten en de verzoeker, wordt in het bestreden besluit beoordeeld.

Volgens de verzoeker betekenen de door de Russische overheid verstrekte waarborgen niets, zoals blijkt uit de feitelijke houding van de Russische overheid.

In het bestreden besluit wordt hieromtrent gesteld:

“Middels de diplomatieke nota van 29 november 2010 (n° 187/ko) bood de Russische overheid deze garanties zoals gespecificeerd in de brief dd. 24 november 2010 (n° 87-377-10) van het Russische Parket-generaal.

Deze garanties geven aan dat de opgeëiste persoon niet zal worden onderworpen aan de doodstraf, dat gedurende de voorlopige hechtenis en de eventuele strafuitvoering toegang zal worden verleend aan diplomatieke vertegenwoordigers om zonder aanwezigheid van derden, de omstandigheden waarin betrokkene

verkeert te verifiëren en dat de detentie zal plaatsvinden in een instelling die voldoet aan de vereisten van het EVRM. Ten slotte is aangegeven dat de vervolging van de opgeëiste persoon niet op discriminatoire gronden wordt gevoerd.

Deze garantie, gecombineerd met wat onder 3.1. en 3.2 is uiteengezet en het gegeven dat overeenkomstig artikel 13 EVRM, betrokkene zeker in het stadium van het strafrechtelijk vooronderzoek waarin de zaak zich thans nog bevindt, over effectieve rechtsmiddelen, waaronder ook het individueel klachtrecht bij het EHRM gelet op het lidmaatschap van de Russische federatie bij het EVRM, beschikt, zijn geen concrete en specifieke redenen voorhanden om aan te nemen dat de opgeëiste persoon een ernstig risico loopt om in de verzoekende staat het voorwerp uit te maken van schendingen van de rechten van de mens.”.

Deze motivering is afdoende en pertinent om tot het besluit te komen dat de Russische overheid (die tenslotte partij is bij het EVRM) ten opzichte van de verzoeker het EVRM zal naleven. Bovendien volstaat het niet op algemene wijze te stellen dat de garanties gegeven door de Russische overheid “niets” betekenen. De verzoeker verwijst in de uiteenzetting van zijn middel ook naar een aantal neergelegde stukken waaruit blijkt dat hij een moeilijk te herstellen nadeel zal lijden, hetgeen op zich nog niet aantoonde dat de bestreden beslissing onwettig is.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de vaststellingen van de minister steunen op onjuiste feitelijke gegevens of dat de minister op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Het eerste middel is niet ernstig.

6. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6.1. De verzoeker roept in een tweede middel de schending in van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij ontwikkelt zijn middel als volgt:

“Op 12.01.2010 gaf de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Gent geheim advies aan de regering.

Verzoeker stelt vast dat alvorens de bestreden beslissing aan hem werd betekend, hij geen kennis heeft gekregen van het door de Kamer van Inbeschuldigingstelling afgeleverde advies.

Deze handelwijze is een ernstige schending van art. 3 van de Wet van

29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State van 16.09.1999 nr. 82.265 waarin herhaald wordt welke principes de overheid dient te volgen ingeval van verwijzing naar adviezen:

"dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wat betreft de handelingen waarop die wet betrekking heeft, voor de administratieve overheid de verplichting meebrengt die handelingen te motiveren, afgezien van de uitdrukkelijk bepaalde uitzonderingen; dat volgens de rechtspraak mag worden verwezen naar gegevens die niet vervat zijn in de tekst van de beslissing zelf - inzonderheid naar adviezen - op voorwaarde dat de overheid verzoeker van die gegevens kennis heeft gegeven of vaststaat dat verzoeker uiterlijk bij de kennisgeving van de bestreden beslissing van die gegevens op de hoogte was; dat wanneer verzoeker, krachtens welke tekst dan ook, beschikt over de mogelijkheid om van die gegevens kennis te nemen, het daarbij louter om een mogelijkheid gaat, terwijl het uitdrukkelijk motiveren van de bestuurshandelingen een verplichting is die geldt voor de administratieve overheid die deze handelingen heeft gesteld; dat in casu de omstandigheid dat de verwerende partij in haar laatste memorie gewoon beweert dat zij het advies van de raad van beroep, na de beraadslaging ervan, mondeling ter kennis van verzoeker heeft gebracht, niet genoegzaam bewijst dat verzoeker van dat advies op de hoogte was;"

Hieruit volgt dat de motivering van een beslissing verwijzingen mag bevatten naar gegevens die vreemd zijn aan de kern van de beslissing zelf. Echter er wordt uitdrukkelijk bepaald dat deze gegevens bekend moeten zijn door de bestuurde op het ogenblik dat er een beslissing ten aanzien van hem wordt betekend.

Verzoeker is bovendien verplicht is zonder een kopie van het advies een vordering tot schorsing in te leiden in de wetenschap dat hij na inzage van het stuk waartoe hij gerechtigd is, geen nieuw middel zou kunnen aanvoeren. Dit brengt de effectiviteit van onderhavig rechtsmiddel in het gedrang. Verzoeker zou op geen enkele wijze kritiek kunnen uiten op het door de Kamer van Inbeschuldigingstelling uitgebrachte advies of over de gevolgtrekkingen door verweerder uit het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling.

Deze schending wordt niet ongedaan gemaakt door het gegeven dat verzoeker lopende de procedure kennis zou krijgen van het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent daar lopende de procedure geen nieuwe rechtsmiddelen meer kunnen worden ontwikkeld. Het feit dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de motivering van dit geheim advies, maakt de schending evenmin ongedaan aangezien verzoeker hierdoor nog steeds geen kennis krijgt van het integrale advies op zich.

Verzoeker kan zich onmogelijk verdedigen tegen een beslissing waarvan hij de inhoud niet kan kennen op het ogenblik dat hij onderhavig verzoekschrift neerlegt en de rechtsmiddelen ontwikkelt.

De Raad van State heeft eerder in arresten met nummer 190.696 dd. 19.02.2009 en arrest met nummer 178.873 dd. 23.01.2008 beslist dat er in dergelijke omstandigheden sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

De motiveringsplicht is in casu geschonden.”.

Beoordeling

6.2. De verzoeker voert aan dat hij vóór de betekening van de bestreden beslissing geen kennis heeft gekregen van het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling en dat dit een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In casu kan er van een schending van de formele motiveringsplicht geen sprake zijn omdat de verzoeker geen kennis zou hebben van het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling aangezien de bestreden beslissing helemaal niet is gesteund op het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling maar er juist op gemotiveerde wijze van afwijkt.

Bovendien dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing tot uitlevering wordt verwezen naar de voornaamste motieven van het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling die worden aangehaald in de punten 3.1 tot en met 3.3.

De verwijzing naar de vermelde arresten van de Raad van State is bijgevolg niet dienstig aangezien er in de toen bestreden beslissingen van de minister geen inhoudelijke omschrijving van het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling was gegeven. De verzoeker verduidelijkt verder niet in het minst waarin de aangevoerde schending in het zorgvuldigheidsbeginsel precies bestaat. Het tweede middel is niet ernstig.

7. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

7.1. De verzoeker roept in een derde middel de schending in van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 laatste alinea en van art. 2bis van de Uitleveringswet van 15.03.1874. Hij ontwikkelt zijn middel als volgt:

“Er wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de proceshandelingen van verzoeker, waaronder de conclusies van de raadsman van verzoeker, bij de procedure voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent.

Artikel 3 laatste alinea van de Belgische Uitleveringswet van 15 maart 1874 bepaalt:

"De proceshandelingen zullen samen met het gemotiveerd advies aan de minister van Justitie worden toegestuurd binnen een termijn van vijftien dagen lopende vanaf de ontvangst ervan."

De besluiten van de raadsman van verzoeker zijn een proceshandeling. Zij zijn bijgevolg in het dossier van de Minister van Justitie aanwezig en hij heeft er kennis van. Hij dient dan ook te motiveren waarom hij geen rekening houdt met de argumentatie die door verzoeker in de besluiten ontwikkeld werd.

Verzoeker heeft in die besluiten een duidelijke exceptie opgeworpen:

- schending van art. 2bis van de Uitleveringswet van 15 maart 1874 dat het volgende stelt: "Uitlevering kan niet worden toegestaan wanneer er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het verzoek gedaan is met de bedoeling een persoon te vervolgen of te straffen op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit of politieke gezindheid, dan wel dat de positie van de betrokkene om één van deze redenen ongunstig dreigt te worden beïnvloed.

[Uitlevering kan evenmin worden toegestaan wanneer er ernstige risico's bestaan dat de persoon, indien hij wordt uitgeleverd, in de verzoekende Staat wordt onderworpen aan een flagrante rechtsweigering of aan foltering of onmenselijke en ontorende behandeling."

Dat de voor de Kamer van inbeschuldigingstelling te Gent neergelegde besluiten pertinente argumentatie bevatten die een invloed hebben op de bestreden beslissing.

De rechtspraak van de Raad van State is op dit punt duidelijk:

- Het ontbreken van een antwoord van de Minister op formele kritieken op het advies betekent een schending van de motiveringsplicht.

- Het niet in acht nemen van een stuk betekent een schending van de motiveringsplicht.

- De Minister van Justitie dient een beslissing te nemen met inachtneming van alle omstandigheden van de zaak dus ook met de neergelegde brieven.

De motivering diende minimum minimorum een verwijzing te bevatten naar de proceshandelingen. Dat dit geenszins is gebeurd.

Ten overvloede verwijst verzoeker naar de volgende rechtsleer:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende."

Het staat vast dat de Minister geen rekening heeft gehouden met de voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling neergelegde besluiten door de raadsman van verzoeker zodat hij bijgevolg slechts rekening houdt met bepaalde elementen.

De motivering is niet afdoende zodat de ingeroepen schending bewezen voorkomt."

Beoordeling

7.2. De verzoeker voert opnieuw de schending aan van de wet van 1991, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2bis en 3 van de uitleveringswet van 15 maart 1874. Hij stelt in essentie dat de minister niet heeft

gemotiveerd waarom hij geen rekening heeft gehouden met de argumentatie die door hem in zijn conclusies voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling is ontwikkeld, meer in het bijzonder de exceptie van artikel 2bis van de uitleveringswet.

De verzoeker kan niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt in punt 3.3 uitdrukkelijk verwezen naar voormeld artikel 2bis en naar het door de verzoeker in het kader van de adviesprocedure gevoerde verweer. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de minister, op het eerste gezicht, op afdoende wijze heeft geantwoord op het vermeende risico op politieke vervolging en op de schending van artikel 3 van het EVRM.

Er bestaat geen wettelijke bepaling op grond waarvan de verwerende partij gebonden is te antwoorden op de argumentatie die door de verzoeker is aangehaald bij de Kamer van Inbeschuldigingstelling. De verzoeker verduidelijkt hier al evenmin waarin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel precies bestaat.

Het derde middel is niet ernstig.

8. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

8.1. De verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 1, 6 en 5.3 van het EVRM. Hij ontwikkelt zijn middel als volgt:

“Verweerder erkent dat er er meer dan een jaar verlopen is nadat het geheim advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling aan de regering werd meegedeeld vooraleer de bestreden beslissing is tussengekomen.

Dit zou te wijten zijn aan het feit dat de administratie bijkomende informatie moest inwinnen.

Het is volstrekt onaanvaardbaar dat de Minister na één jaar er nog niet in geslaagd was een beslissing te nemen. De informatiegarantie is geen excuus. De redenen zijn volstreekte nalatigheid en onverschilligheid. Het was uiteraard de bedoeling van de wetgever mbt uitlevering dat eenmaal er advies is, de minister onverwijld dadelijk een beslissing neemt en de verdachte niet een jaar van zijn vrijheid berooft en in het ongewisse laat. Kan hij niet op korte termijn beslissen, dan heeft de Minister de bevoegdheid om de verdachte voorlopig vrij te laten (zie stuk 9 - noot - p 494).

Ook in de procedure uitlevering blijft het uitgangspunt vermoeden van onschuld

van de verdachte en het recht om binnen redelijke termijn te worden berecht. Het is derhalve vereist dat het verzoek tot uitlevering met de nodige spoed wordt behandeld.

Na het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling is een jaar verlopen.

Art. 5.3 EVRM en art. 6 EVRM zijn hierdoor geschonden.

Verzoeker verwijst in die zin naar de beschikking dd. 04.03.2011 van de Raadkamer te Brugge waarbij de schending van de redelijke termijn voor de beoordeling van zijn uitleveringsverzoek door verweerder werd vastgesteld en waarbij verzoeker om die reden werd vrijgelaten onder voorwaarden. (stuk 28)

Het thans bestreden uitleveringsbesluit schendt tevens art. 6 EVRM, nl. Het recht op een eerlijk proces.

Het is immers zo dat in de Russische Federatie geen recht op een eerlijk proces kan worden gewaarborgd.

Dit blijkt onder meer uit het schrijven van Amnesty International (stuk 13) alsook uit het schrijven dd. 14.01.2011 van Dick Marty, verslaggever van de Parlementaire Vergadering bij de Raad van Europa (stuk 20) die stellen dat het recht op een eerlijk proces zal worden geschonden wanneer verzoeker wordt uitgeleverd aan de Russische Federatie. Zowel de politieorganen als de organen van justitie worden gekenmerkt door corruptie en door onbekwaamheid.

In de rechtsleer wordt geoordeeld als volgt:

"Door uitlevering toe te staan, verleent de aangezochte staat zijn medewerking aan de schending van artikel 6 EVRM door een andere staat, en is hierdoor medeverantwoordelijk. De aangezochte staat zou hierdoor als het ware deelnemen aan de inbreuk op artikel 6 door de verzoekende staat."

Verweerder heeft door de uitlevering van verzoeker toe te staan aan de Russische Federatie, waar geen recht op een eerlijk proces kan worden gewaarborgd, zijn medewerking verleent aan de schending van art. 6 EVRM door de Russische Federatie.

Tevens dient hierbij verwezen te worden naar art. 1 EVRM dat stelt:

"De Hoge Verdragsluitende Staten verzekeren eenieder, die ressorteert onder haar rechtsmacht, de rechten en vrijheden welke zijn vastgesteld in de eerste Titel van dit verdrag."

De "garantie" gegeven door de Russische overheid betekent vanzelfsprekend niets. Verweerder laat na te kijken naar de daden van de Russische overheid en laat zich verblinden door hun woorden - die zoals de praktijk reeds talloze keren heeft aangetoond nietszeggend zijn. De folteringen, verdwijningen, executies zijn tot op vandaag schering en inslag. Dit blijkt duidelijk uit de door verzoeker neergelegde stukken. (stukken 1-16/19-30) De Russische overheid biedt in werkelijkheid en in de dagdagelijkse realiteit geen enkele garantie. Dit wordt trouwens bevestigd door de ontelbare klachten die met de regelmaat van de klok worden ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en die herhaaldelijk tot veroordelingen van Rusland hebben geleid/leiden.

Het is derhalve duidelijk dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van art. 6 EVRM en art. 1 EVRM."

Beoordeling

8.2. De verzoeker voert aan dat er meer dan een jaar is verlopen tussen het advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling en het bestreden besluit. Hij meent dat het recht op het vermoeden van onschuld en op berechting binnen een redelijke termijn door die lange termijn werden geschonden.

Bovendien stelt de verzoeker dat binnen de Russische Federatie geen recht op eerlijk proces kan worden gewaarborgd zodat door de uitlevering toe te staan België meewerkt aan de schending van artikel 6 EVRM; bovendien zouden de door de Russische overheid verstrekte waarborgen niets betekenen.

Uit de beslissing kan worden afgeleid en uit het administratief dossier blijkt dat de minister na het ongunstig advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling een grondig onderzoek naar de toestand van de mensenrechten in Rusland heeft gevoerd en dat hij via diplomatieke weg juridische garanties aan Rusland heeft gevraagd.

Aldus wordt de lengte van de termijn verlopen tussen het advies en het bestreden besluit gerelativeerd.

Wat betreft het recht op een eerlijk proces in de Russische Federatie dient het volgende gesteld:

Zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven, legt het EHRM de lat hoog om te kunnen spreken van een schending van artikel 6 van het EVRM en moet het gaan over een “flagrante” schending die niet kan geredieerd worden door een adequaat verhaal of rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in casu sprake is van een “flagrante” schending van artikel 6 van het EVRM. Hij slaagt er niet in de vaststellingen in de bestreden beslissing, waarin wordt verwezen naar een “resolution” van 10 augustus 2009 en een nieuwe detentietitel van 6 augustus 2009 waaruit een grote zorg voor het tegensprekelijk karakter van het strafrechtelijk vooronderzoek dat de tegensprekelijke behandeling van de zaak ten gronde voorafgaat blijkt, enerzijds, en de door de Russische overheid gegeven garanties en het individueel klachtrecht bij het EHRM, anderzijds, te ontkrachten. Het volstaat

hiertoe niet op algemene wijze te beweren dat de gegeven garantie niets voorstelt. In de bestreden beslissing wordt trouwens verwezen naar twee zaken die een uitlevering vanuit EU-landen betroffen van door Rusland opgeëiste Tsjetsjeense verdachten waartegen de klachten door het EHRM onontvankelijk werden verklaard. In beide zaken werd geoordeeld dat de door Rusland verstrekte garanties met betrekking tot de naleving van de rechten van de mens geen aanleiding geven tot het vaststellen van schendingen in hoofde van de aangezochte staten.

Het vierde middel is niet ernstig.

9. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

9.1. De verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen in combinatie met de schending van artikel 2bis van de Uitleveringswet van 15 maart 1874 in samenhang gelezen met artikel 3.2 van het Europees Verdrag betreffende de uitlevering van 13.12.1957 en met art. 6.1 (d) EVRM. Hij ontwikkelt zijn middel als volgt:

“Art. 2bis van de Uitleveringswet van 15 maart 1874 bepaalt het volgende:

“Uitlevering kan niet worden toegestaan wanneer er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het verzoek gedaan is met de bedoeling een persoon te vervolgen of te straffen op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit of politieke gezindheid, dan wel dat de positie van de betrokkene om één van deze redenen ongunstig dreigt te worden beïnvloed.

[Uitlevering kan evenmin worden toegestaan wanneer er ernstige risico's bestaan dat de persoon, indien hij wordt uitgeleverd, in de verzoekende Staat wordt onderworpen aan een flagrante rechtsweigering of aan foltering of onmenselijke en ontorende behandeling.

Aan zowel het eerste lid van art. 2 bis van de Uitleveringswet van 15.03.1874 als aan het tweede lid is in de situatie van verzoeker ontegensprekelijk voldaan: het lijkt duidelijk dat 9 jaar na het uitvaardigen van een aanhoudingsmandaat in hoofde van verzoeker op heden om zijn uitlevering wordt gevraagd om politieke redenen, dit door een land veroordeeld door het EHRM wegens folterpraktijken ten aanzien van vroeger Tsjetsjeense soldaten én veroordeeld wegens het niet verleden van medewerking aan het EHRM wanneer het Hof inlichtingen vraagt of ter plaatse wil gaan. (zie supra). De aangezochte Staat, in casu België, krijgt nooit een coherente voorstelling van de aan de betrokkene ten laste gelegde feiten.

Vaak wordt de tenlastelegging moord of vereniging van misdadigers gebruikt

om een uitvoering van een door Rusland gewilde Tsjetsjeense gewezen rebel-soldaat te verkrijgen, en voor de rest moet de aangezochte Staat eigenlijk niets anders doen dan uitleveren. Het is in het geval van verzoeker niet anders.

Door in de bestreden beslissing niet in te gaan op de redenen waarom in er in het geval van verzoeker geen sprake zou zijn van een schending van art. 2bis van de Uitleveringswet van 15 maart 1874 in samenhang gelezen met artikel 3.2 van het Europees Verdrag betreffende de uitlevering van 13.12.1957 en met art. 6.1 (d) EVRM, heeft verweerder zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd.

De motiveringsplicht is dan ook geschonden.”.

Beoordeling

9.2. De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd door niet in te gaan op de redenen waarom er geen sprake zou zijn van een schending van artikel 2bis van de uitleveringswet in samenhang met artikel 3.2 van het Europees uitleveringsverdrag en met artikel 6.1. van het EVRM.

Dit argument wordt in de bestreden beslissing op het eerste gezicht afdoende weerlegd. Er wordt immers overwogen dat de strafbare feiten waarvoor de uitlevering is verzocht feiten van gemeen recht zijn en het specialiteitsbeginsel een afdwingbare rechtsbescherming tegen willekeur vormt. Verder wordt nog overwogen dat het op grond van alle beschikbare elementen niet aannemelijk is dat de verzoeker wordt gezocht omwille van zijn verleden.

De verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen.

Het vijfde middel is niet ernstig.

10. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

10.1. De verzoeker voert als zesde middel de schending aan van artikel 3 EVRM. Hij ontwikkelt zijn middel als volgt:

“Dat artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het in het ongewisse laten van een verdachte is een onmenselijke behandeling op zich.

Verzoeker verkeert reeds in het ongewisse sedert zijn gevangenneming op 11.09.2009. Dit is binnenkort 2 jaar.

Verzoeker verwijst naar de brief dd. 01.03.2011 van Mevrouw Frieda BREPOELS, lid van het Europees Parlement, Commissie Buitenlandse zaken en Subcommissie Mensenrechten aan de Minister van Justitie. (stuk 27) Zij schrijft dat deze zaak haar aandacht trok omdat de uitlevering het recht op leven en menselijke waardigheid van verzoeker ernstig in gevaar brengt. Zij bezocht verzoeker persoonlijk in de gevangenis van Hasselt, samen met Pax Christi Vlaanderen. Zij stelt vast dat verzoeker nu ondertussen bijna 2 jaar vastzit en wacht op een beslissing in zijn zaak. Dit is een onmenselijke situatie.

Art. 3 EVRM is derhalve geschonden.”.

Beoordeling

10.2. De verzoeker voert aan dat artikel 3 EVRM werd geschonden omdat hij sinds zijn gevangenneming op 11 september 2009 in het ongewisse verkeert. Er moet op gewezen worden dat de verzoeker tot januari 2011 in hechtenis was krachtens een vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge van 5 januari 2010 en dat hij sindsdien in uitleveringsdetentie is.

De omstandigheid dat hij in het ongewisse verkeert, volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Er dient ook rekening gehouden met de gehele context van de zaak. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het arrest van het EHRM van 21 januari 2011 in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland waar de aanhoudende onzekerheid gecombineerd werd met de slechte levensomstandigheden waarin de asielzoeker vertoefde. (randnummer 263)

Het zesde middel is niet ernstig.

11. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

11.1. De verzoeker voert als zevende middel de schending aan van artikel 11 van het Europees Uitleveringsverdrag van 13 december 1957. Hij ontwikkelt zijn middel als volgt:

“De bestreden beslissing schendt art. 11 van het Europees Uitleveringsverdrag dd. 13.12.1957 dat geratificeerd werd door België en aldus deel uitmaakt van de Belgische wetgeving.

Art. 11 Europees Uitleveringsverdrag bepaalt:

"Indien op het feit waarvoor uitlevering wordt verzocht, door de wet van de verzoekende Partij de doodstraf is gesteld en deze straf volgens de wet van de aangezochte Partij tegen dat feit niet wordt bedreigd of met betrekking tot dat feit door die Partij algemeen niet wordt toegepast, kan de inwilliging van het uitleveringsverzoek afhankelijk gesteld worden van de voorwaarde dat de verzoekende Partij ter beoordeling van de aangezochte Partij genoegzame waarborgen biedt dat de doodstraf niet ten uitvoer zal worden gelegd."

In Rusland kan deelneming aan moord met de doodstraf worden bestraft.

In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, worden er door Rusland niet voldoende garanties geboden dat zij de doodstraf in casu niet zullen toepassen bij een veroordeling van verzoeker. Immers, Rusland heeft het Zesde Protocol bij het EVRM enkel ondertekend doch nooit geratificeerd. Enkel een ratificatie bindt Rusland aan het Zesde Protocol bij het EVRM.

Rusland biedt in zijn schrijven dd. 24.11.2010 aan de Minister van Justitie van het Russische parket-generaal biedt derhalve onvoldoende waarborgen dat de doodstraf niet ten uitvoer zal worden gelegd.”.

Beoordeling

11.2. De verzoeker voert aan de deelname aan moord in Rusland met de doodstraf kan worden bestraft en dat Rusland onvoldoende garanties biedt dat de doodstraf in zijn geval niet zal worden toegepast.

In de brief van het parket-generaal van de Russische Federatie van 24 november 2010 wordt onvoorwaardelijk gesteld dat de doodstraf niet zal worden uitgesproken ten laste van de verzoeker. In het bijzonder verwijst de procureur-generaal ter ondersteuning van deze verbintenis naar bepalingen van het Russische strafwetboek, namelijk dat als de uitlevering werd afhankelijk gesteld van de voorwaarde dat de doodstraf niet zou worden uitgesproken, deze ook niet kan worden uitgesproken door de Russische rechter.

Bovendien beperkt de verzoeker zich tot een blote bewering die hij niet in het minst concreet aannemelijk maakt.

Het zevende middel is niet ernstig.

12. Uit het bovenvermelde volgt dat, aangezien de verzoeker geen enkel ernstig middel heeft aangevoerd, niet is voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 1 april 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen